

שלום עמירה,
הוספתי משפט אחד, הראשון, כדי שתקבלי מושג על הכיוון שאנו שואפים אליו:
פשוט, בהיר, ואישי.
סימנתי בקווים מדגישים את המילים המיותרות, שחוזרות על עצמן ולא מוסיפות.
האם נראה לך שניתן לשנות גישה וסגנון?
בברכה ובתודה, רזיה וחגי

ספר א.ב.ג.

פרק ב': מסעות

הטיולים היו חלק בלתי נפרד מחייו של אריה. יתכן – משום הנדודים הרבים בימי ילדותו, ויתכן – משום שזו היתה רוח התקופה.

את פרק הנעורים בחייו חסרי המנוח של אריה חותמים, למעשה, המסעות שערך בשנים 1942 ו-1944. בילדותו, כזכור, נדד הרבה עם אמו, בחיפושיה אחר מקום בו תוכל להתפרנס, לגדל את ילדיה, ולבנות מחדש חיים – לאחר שאבד לה בלא-עת בעלה התומך והאהוב. עם עלייתם ארצה מצאה ציפורה את ייעודה – היא היתה לאחות, מקצוע בו ראתה, קודם כל, שליחות (הפרנסה ממנו היתה מצומצמת מאד). אריה, מנעוריו ועד אחרון ימיו, ראה בארץ ישראל את מולדתו האחת.

הוא התחבר אליה, קודם כל, דרך המקורות, ובראש וראשונה – התנ"ך. אריה חי את התנ"ך כאילו כל המתואר בו לא רק שהוא מציאות, אלא הוא מציאות המתרחשת כעת. דרך הטקסטים נקשר אל המקומות והנופים, ואל הנופים הלך כדי להחיות את הכתוב, להיצמד אליו ולחיות אותו – דרכם. תנועות הנוער – "המחנות העולים", לגביו - ראו בטיולים, מאז ועד עתה, חלק מרכזי מהווי החיים של הנוער, ועיקר גדול במישנתן החינוכית: המאמץ המרוכז, הנחישות להגיע ליעד, פיתוח הסיכולת האישית, המודעות לצורך בעזרה הדדית והנכונות למלאו – ומעל לכל, אולי: החוויה הרגשית-הקולקטיבית של קבוצה ההולכת יחד, מתאמצת יחד ומגיעה יחד. כל אלה היו לערכי תשתית של חינוך לבניית אישיותו של הדור החדש, דור העתיד, דור הבנים של החלוצים, שאבותיהם וההיסטוריה גם יחד הועידו לו את השליחות שהתבררה כעקובה-מדם: הבטחת הארץ הנגאלת – לגואליה.

אריה התחנך בתנועת הנוער ואימץ – עד תום – את ערכיה. כל טיול היה לו גם מסע-התוודעות והליך של התחזקות רוחנית. להדריך בתנועה היה חלק שאין טבעי ממנו במסלול המודע הזה. להחליט על מסע נועז, ולצאת אליו בחבורה מצומצמת, נבחרת – כזו שאיתה אתה יוצא גם לדרך שיש בה סיכונים – היה בשבילו מובן-מאליו. ולהשאיר בבית, לתקופה של שבועות, רעיה צעירה, המטופלת בפעוט – לא היה בכך גורם מעכב. את המדבר חייבים להכיר וללמוד, כך נעשה אותו לשלנו. אל סוריה ולבנון חייבים ללכת – גם שם יש לנו שורשים, ועם שכנים קרובים צריך להתרועע. והתנ"ך – מפת חיי הרוח שלו – מתווה כיוונים.

ומעבר לכל, לכל האידאולוגיה והאילוצים ונוכחות ההיסטוריה – זה היה
כיף!...

החמישה שטאטאו את המדבר

אביב, 1942.

במדבר לוב מתקדם המצביא הגרמני רומל בראש צבאותיו. המטרה – מצרים (איזור תעלת סואץ) והלאה, צפונה – אולי עד סוריה, הנתונה בידי צבאות ממשלת וישי הצרפתית, משתפת הפעולה עם הכובש הנאצי. ארץ ישראל, והישוב היהודי הקטן שבה – בדרך. האיום המתקרב מביא את מוסדות ה"הגנה" לבדיקת אפשרויות של התגוננות והצלה. ריכוז אוכלוסיה על הכרמל – אפשרות נשקלת. אפשרות נוספת – פינוי אוכלוסיה אל מדבר יהודה והערבה, מקום של מחבוא ושל התגוננות.

אבל האיזור – אז, בראשית שנות הארבעים - זר ובלתי מוכר עדיין. ומחייב בדיקה. מתארגנת חמישייה: עזרא כדורי, מנשקה (בבאיוף) הראל, משה'ל הורביץ ("מלך הקפא'פ"), אהוביה מלכין ואריה בן גוריון. המשותף לכולם – חברי "קבוצת החוגים" (הקיבוצים בית השיטה ומעוז חיים), כולם בוגרי תנועת המחנות העולים ומדריכה. המשימה – לבדוק וללמוד את שבילי המדבר לאורך חוף ים המלח.

האם היתה זו באמת שליחות מטעם ה"הגנה" (היה להם נשק אישי, טורח אריה לציין מקץ 20 שנה, שהושג באישורם של אליהו גולומב וישראל גלילי), או מסע שחלקו רומנטי וחלקו דחף בלתי ניתן לריסון להכרת חבל-ארץ תחום, דחף שמקורו בשגעון הטיוילים, באהבת הארץ השלמה ובאהבת התנ"ך? האמת היא, שזכות ראשונים על המסעות למדבר שמורה ל"חוגיסטים", שכבר בשנת 1934 הקיפו את ים המלח סביב-סביב, ולוותיקי בית השיטה, שבשנת 1936 יצאו מזרחה, לגלעד. אבל החמישייה הזאת היתה ראשונה לבצע סיור מתוכנן וממושך-יחסית (14 יום), ואת גלילי הם שכנעו, שיש לבדוק הלכה-למעשה אם מתאים המדבר לאימוני הפלמ"ח (אימונים שהיו בלתי-לגאליים אז, והבריטים פקחו עין), וכך הצליחו לקבל מידיו 15 לא"י למימון המסע. סכום גדול... ושנתיים אחר כך כבר ערך הפלמ"ח מסעות למדבר יהודה, למצדה ולמכתשים – בתואי שהם שרטטו.

"סיימנו אז סמינר-מדריכים תנועתי" יספר עזרא כדורי בפגישת החמישייה בקיבוץ גשר, 20 שנה אחר כך, "ורצינו להתפרק מהמתיחות ולערוך טיול של הנאה, בצוות חברי. בחרנו לברוח למדבר, למכתשים. אז גם 'המצאנו' את השם 'מכתש'".

ברכב אי אפשר היה להגיע, בימים ההם, אל המדבר, ועל כן תוכנן המסלול ליציאה מירושלים, ביום 17.3.42, לחברון דרך קבר רחל וחלחול ("רצינו מאד לבקר בקבר רחל, אבל הנהג הערבי של הטקסי ששכרנו האיץ בנו"), ומשם אל יוטה – בה נשכרו בדווי ושני גמליו להעמסת הצידוד, כולל מתנות לחסיין בן שבת הג'הלין, המארח המיועד (שהיכרות מוקדמת איתו עשו שמריה גוטמן ועזרא כדורי, כמה חודשים לפני כן, בדרכם למצדה). משם, במסע רגלי דרך מדבר זיף, מדבר כרמל ומדבר מעון הגיעו אל מישר השבט, מעל למצדה, והתמקמו במאהל הבדואי. מן המאהל, שישמש אותם כבסיס לסיוריהם, ייצאו לסריקת הנחלים והשבילים שבין עין גדי לסדום: נחל צאלים, נחל משמר, נחל חבר, נחל דוד, מצדה, ראש זוהר, נחל חימר, גיא הגמלים, נחל עמיעז, סדום, והמכתש הקטן. הסיוורים האלה נמשכו יום, או יומיים, או שלושה – ותמיד חזרו אל מאהל הג'הלין.

חברי תנועות הנוער מתקופת הזוהר שלהן – שנות ה-40 ועד שנות ה-60, בערך – מכירים את השמות האלה מהמפות, מהצ'יזבאטים, ובעיקר מזכרונות ההליכות הארוכות, כל הציוד על הגב, עם משמעת המים המיתולוגית שייבשה אותם בזמנה – בטעות, כפי שהסתבר, אבל לימדה פרק בהליכות התאפקות והסתפקות-במועט. השנים הרבות שעברו מאז, מאות אלפי הרגליים שדרכו בשבילים שסומנו אז והיום הם דרכים כבושות, ראויות לא רק למיטיבי לכת, המדבר והערבה שהיו עלומים, זרים ועויינים, והיום הם אתרי תיירות המשווקים לכל המעוניין, הישובים שנוסדו בערבה – היום אתה עובר ברכבך ממקום למקום באפס מאמץ (רק אל תשכח להצטייד במים, לשותות הרבה!...) – החמישייה שיצאה בדרכה אל הבלתי-נודע הציבה אותו, אכן, כיעד נכסף, וגם עשתה אותו ניתן להשגה.

אריה – כבר אז מקריח וממושקף – הוצג בפני הבדווים כדוקטור, מה שהרשים מאד את המארחים, העמיס עליו תור שלם של מבקשי עצה ומרפא, ורוקן – בתוך זמן קצר – את כל מלאי-החירום של כדורים למיניהם, שלקחו עמם לדרך כעזרה ראשונה. את מלאי הדבש שהצטיידו בו (כמזון-דחק לשעת מחסור) חיסלו המארחים, שהתכבדו בו באין כיבוד אחר. אבל זה מה שהקל על האירוח וקנה את ליבות המארחים, ואילו המטיילים עצמם, למרבית המזל, לא נזקקו לו.

מטרת המסע היתה: לעבור כל שביל ולשתות ממי כל מעיין וגב-מים – ולסמן הכל על מפה. במדבר חגג עדיין האביב: הגבים היו מלאים מים טריים, פרחים רבים פרחו בכל מקום כמעט, לגמלים לא חסר עשב, ובכל מלוא העין שקקו חיים: עופות, צבאים, זוחלים וחרקים למיניהם. "כאן הבנתי לראשונה את משמעות ה'מדבר' התנכ'י" – חוזר אריה, כדרכו, אל המקורות – "מקום התנהלות הבדווי להשקות צאנו ומקנהו". ובכל מקום מערות, ובפתחיהן – מעיינות: לחניית לילה מזדמנת, להעלאת מדורה. ובכל מקום שהעלו מדורה – התלקטו סביבם רועים מן הסביבה והתכבדו בדבש... קבלת הפנים שזכו לה במאהל הג'הלין, לעומת זה – כללה, בעיקר, את טקס הכנת הקפה: תיפוף העלי הכותש את גרעיני הקפה הקלויים על דפנות המכתש, רתיחת המים והבל הקפה המתבשל, ולבסוף לגימת המשקה המר והחריף מהספלונים זעירים – בקצה השפתיים, ובמשיכה רבה. והכל – לפי המסורת.

אבל עיקרו של המסע, מעבר לאירוח, לטקסי הקפה, להתאמת הפסוקים למראות המתחלפים – היו השיטוטים בנחלי האכזב, החיפוש אחר מקורות-מים, התוויית מסלולים להולכים שיבואו אחריהם, וסימון כל אלה על מפה – המפה שתושלם, לאחר שובם, כמפת 1:100,000 הראשונה של מדבריות יהודה, ותספק הדרכה ראשונית ובסיסית לכל הטיולים שיערכו שם מאז ועד ימינו. (המפה הזאת גם תהיה להם, בדיעבד, אסמכתא להחזר הוצאות המסע מטעם מוסדות ה"הגנה" – עניין שאין לזלזל בו, כשמדובר בקיבוצניקים שאפילו תקציב פרטי כלשהו טרם עמד לרשותם אז).

אריה הולך עם כולם, מטפס עם כולם אל המצדה במעלה תלול, שהם מחברים אליו יתדות וחבל, לטובת המטפסים שיבואו אחריהם. כשהם לומדים לכלכל את צרכיהם בתנאי מדבר, להתחקות אחר צמחים ושורשים הראויים להסקה, לאפות לחם טעים לחך ללא כלים, כשלארשותם רק קמח, מים ואש – הוא תוהה על הקשר שבין לחם ה"זורב" הזה – עוגת כדור הבצק האפוי באפר – לבין "עוגת הרצפים" המקראית, שנזדמנה לאליהו הנביא כשברח להתבודד במדבר. כשבא עליהם פתאום שטפון גדול, מכריז על עצמו מרחוק בקולות רעם ונהם, מאיימים ומפחידים, והם נמלטים אל הצוקים הגבוהים, וחוזים משם בפרץ המים האדיר, מערבולת פראית של סלעים, גזעי עצים, שצף-הקצף השועט ללא מעצור אל שלוות ים המוות הרוגע, ומיד אחר כך נעלם הכל, והדממה חוזרת – אריה שולף תנ"ך ופותח בספר איוב: הנה זה כאן – "אחי בגדו כמו נחל, כאפיק נחלים יעבורו", וגם (במקום אחר) "והנה רוח גדולה באה, מפרקת הרים ומשברת סלעים", ומיד אחריה – "קול דממה דקה". ואריה מאושר: יש בסיס למשל, יש אמת ויש טבע. והוא מגיע אליהם.

סיפור הצתת אש במדבר, כשאין בידך גפרורים, ולא מצת של בנזין, אף הוא סיפור הישרדות – בדווית במקור, צופית-מחנאית לכשילמדוה: החמאדות והקניונים שופעים אבני צור, אתה מלפף אותן במעט קליפה צמרית מצמח הצמרן, מקיש – וניצוץ אחד די בו להעלות אש. הבדווי ה"מתורבת" מחזיק כבר בכליו גם פיסת ברזל – שמא לא תזדמן לו אבן, לכשיזדקק לה. וכך הם לומדים, אגב הליכה ובשעות של מנוחה, הילכות מדבר, ומהדקים את הקשר עם חסיין ועם בני שבט הג'הלין. הכל עשוי להועיל, לכשיצטרכו.

לילה אחד, למשל, היה עליהם ללון בראס זווירה – מיצד זוהר, כיום, שהיה מבצר ששמר על המסלול מהר המלח בסדום לערד ולחברון. הלילה היה קר מאד, ושקי שינה – איין. ואז לימד אותם חסיין להכין לעצמם מזרון-גחלים: אתה חופר לך "קבר" כמידותיך, מפזר על קרקעיתו גחלים עוממות משורשי הרוחם, מכסה בשיכבה דקה של אדמה, ומרפד מלמעלה בשיחים יבשים, לבידוד. וזהו - שכב בנחת. וזה אכן היה חמים ונוח, ונועם נדיר אפף אותם, ובעת הקימה בבוקר כיסו איש את משכבו בזרדים, לטשטש עקבות, ובלילה הבא חזרו שוב אל משכביהם, שהיו חמימים עדיין.

וכך גם הגיעו עד מקום שלא שמעו עליו, שאיש מאנשינו טרם הגיע אליו, כנראה. באו בחושך, עלו למעלה, ראו את מה שהם (לטענתם) המציאו לו את שמו – המכתש ("הקטן"), הוא ייקרא אחר כך, כשיתגלה וימופה זה הנקרא "הגדול"), וזאת היתה להם (מספר הראל) "חוויה אדירה". כי מי ראה, עד אז, אבן-חול צבעונית? איש לא ראה. וכאן אתה לוקח גרזן, דופק בו על קיר אבן-החול, ובכל מכה – נשפך חול בצבע אחר. ובדיוק כאן, לאחר חיפושים ארוכים שלא העלו מים, נופל מוישה'ל לתוך גב-מים ענק, והשמחה רבה. ובחושך הם מעלים מים, ומעמידים סיר לבישול, ויש להם ארוחה מלאה וחמה, והם שבעים ומבסוטים. ורק בבוקר, כשהם באים שוב אל הגב הזה, לשאוב מים, הם רואים שהוא פשוט שחור – מלא ראשנים...

לאחר שבועיים הסתיים הטיוול. תרומתו הגדולה היתה בשרטוט המפה, שעל פיה התחילו, אחר כך, מסעות המדבר של הפלמ"ח (תרומת "המחנות העולים", מדגיש מנשה הראל גם 20 שנה אחר כך): מבית הערבה דרומה, לאורך ים המלח, ודרך המכתש הגדול – עד רביבים ("שימו לב: שניהם קיבוצים של "המחנות העולים!") מרחק 220 ק"מ, עשרה ימי הליכה.

ואילו החמישייה, את 15 הלא"י שקיבלו מגלילי (פחות 5 לא"י ששילמו לחסיין, שלישי הוצאותיהם) – החזירו בריבית, להרגשתם: מאז אכן החלו שם האימונים. .